

26. évközi vasárnap 2014.

Bevezetés

Jézus a mai evangéliumban arról beszél, hogy egy atyának két fia volt. Mindkettőt kiküldi szőlőjébe. Az egyik azt válaszolja, hogy igen, kimegyek, de nem ment ki. A másik pedig azt, hogy nem és mégis kiment. Jézus akkor tanítványaitól, ma pedig tőlünk kérdezi: Erről mi a ti véleményetek? Melyik fiúval azonosítjuk magunkat? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket

Kirié litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy oly sok mindent megígértünk Neked, és nem teljesítettük. Uram, irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy oly sok mindent megígértünk embertestvéreinknek, és cserbenhagytuk őket. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsáss meg nekünk, hogy ezt, meg azt a vétkünket elhagyjuk, és mégsem hagytuk el. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

Nyilvánvaló, hogy a példázatban az apa az Atyát jelenti, a két fiú pedig a két ellentétes viszonyulási módot a jó Istenhez. A két fiúnál a közös pont az, hogy mindketten tudják az apjuk akaratát, de a kettőjük közül csak az egyik teljesíti azt. A szőlőültetvény Isten népét, Jézus korában a választott népet, Izraelt jelentette, ahol a nép vallási vezetőinek dolgozniuk kellene az Isten akarata szerint az emberek üdvösségén. Mert az az Isten akarata, hogy „minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére jusson”. Jézus korában pedig a nép vallási vezetői nem az Isten akaratát teljesítették, mert nem „az igazság útján” tanították a népet, hanem a saját hagyományaikat emelték a Szentírás tekintélye fölé.

Jézus szerint Keresztelő Jánosnak kellett eljönni, hogy az igazság útján, a Szentlélek erejével szólítson fel mindenkit a megtérésre. A nép özönlött Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék a bűnbánat keresztségével, a főpapok és az írástudók azonban nem tértek meg, csupán a látszatot akarták fenntartani (vö. Mt 3,7-10), hogy a pozíciójukat és tekintélyüket megőrizzék a nép előtt.

Jézus korában ők képviselték a példázatban a második fiú álláspontját, aki azt mondta az apjának, hogy kimegy dolgozni, de végül nem ment ki. Jézus nem véletlenül mondta el éppen a vallási vezetőknek ezt a megtérőkről és meg nem térőkről, látszat szerint vallásosokról szóló példázatot, sőt még a szemükbe is monda a végén azt, hogy róluk van szó. „A vámosok és utcanők megelőznek benneteket Isten országában.”

Ma azonban nem Jézus korában élünk, a Szentírásnak viszont örök érvényű minden nemzedékhez szóló isteni üzenete van. Nemcsak a vallási vezetőhöz, hanem a vezetettekhez is.

A két fiúról szóló példázat valamennyi ember Istenhez való viszonyáról szól ma is. Sokan vannak, akik Jézus nevében vagy a vallási formák látszata alatt azt állítják, hogy „kimennek az Úr szőlőjébe dolgozni”, és meg vannak győződve, hogy az Isten akaratát cselekszik, miközben ténylegesen mégsem azt teszik. Ez az ember lehetek én is, vagy te is, és bárki más, aki mondja ugyan, hogy „Uram, Uram”, de nem cselekszi a mennyei Atya akaratát.

De honnan tudhatjuk meg, hogy mi a mennyei Atya akarata?

A Szentírásból!

Egyházunk, mint jó anya gondoskodik arról, hogy megismerjük azt. Szentírás vasárnapján azt mondja nekünk: Vedd, és olvasd a Könyvek könyvét!

De hogyan olvassam?

Mindenek előtt azzal a tudattal, hogy a Biblia nem csupán az ember szava, az ember kiáltása, Isten után, hanem az Istené is. A túlsó partról, a túlsó partra hívó üzenet, amely kérdéseivel és válaszaival túlmutat az emberi tapasztalás határain.

Azután, hogy a Biblia célja nem a szórakoztatás, nem az emberi tudás gyarapítása, hanem az emberi bölcsesség gyarapítása, lelkünk megszentelése, emberségünk nemesítése.

Ezek ellenére, ha megvizsgáljuk jelenlegi életünket, megdöbbenve tapasztaljuk, hogy ez a fontos könyv mennyire eltűnt a ma emberének könyvtárából. Legfeljebb egy-egy díszes és értékes reprodukt porosodik a polcon.

Napokban olvastam, hogy mennyire digitalizálódik minden a liturgiában, a Biblia is lassan már.

Mi hívők azonban nem érhetjük be azzal, hogy itt a szentmisén vasárnaponként részleteket hallunk belőle, de otthon ki sem nyitjuk már. Legfeljebb rákeresünk a számítógépen.

Amikor olvassuk, szabad értelmünket használni. Ne zavarjon a sok antropomorfizmus! Ne akadjunk fönn a színes történeteken és túlzásokon. Már az ókori írók is tudták, hogy ha valamit el akarnak forgattatni, érdekesként, színesen kell leírni. Ne botránkozzunk meg az ókori világképet tükröző szemléleten! Akkor azok voltak a tudományos világszemléletek. Ne akarjuk betű szerint érteni a szöveget!

Szabad Szentírással kapcsolatos tanulmányokat is olvasni. A teológiai tudományok közül a Szentírás a leggyorsabban fejlődő, tudományos irodalmi, történelmi és archeológiai módszereket és kutatási eredményeket felhasználó tudomány. Szabad ilyen vonatkozású könyveket is olvasgatni.

Vegyük figyelembe, hogy mikor íródott, és kiknek. Azt, hogy az Ószövetség sok könyvében a leírtak az események után, csak jóval később íródtak le, és csak századokkal később álltak össze az egyes könyvek egy egységes művé. Az Evangéliumok is csak pár évtizeddel a történetek után.

Ne botránkozzunk meg azon, hogy az érdekesebbé tétel miatt már a szentíró is kiszínez bizonyos dolgokat. Hanem azt kérdezzük mindig: mit akar a Szentíró közölni a leírt szavakkal? Mit üzen azokkal nekem az Isten? Természetesen a Szentírást nemcsak olvasni kell, hanem élni is!

Aranyszájú Szent János mutat rá már másfél ezer évvel ezelőtt arra a tényre, hogy előbb volt az apostoli igehirdetés, mint maguk az evangéliumok, és az apostoli igehirdetés alapján jöttek létre az evangéliumok. Vagy ahogyan ő fogalmaz: Az apostolok nem könyvtekerccsel a kezükben hagytak el Jeruzsálemet, hanem a szívükbe írt evangéliummal!

Nekünk is az apostolokhoz hasonlóan, szívünkbe kell belevésnünk a Szentírás szavait és gondolatait és élő bibliává kell lennünk, akik tetteinkkel hirdetjük, hogy megértettük és válaszolunk Istenünk emberszerető üzenetére. Teljesítjük a szőlőskertbe történt küldetésünket. Ámen

F. F.